

Ехо от Вежен

Днес е 24 май. Решаваме да избягаме от празничната суета около абитуриентите в София и 23 души тръгваме към град Клисуре. Пристигаме малко преди 10 сутринта. Градът все още не се е събудил, а може би тук е просто така. Времето сякаш тече по - бавно. Улиците бавно изсъхват от сутрешния дъжд. Посетителите в кафенето в центъра на града бавно отпиват своето кафе. С бързите си крачки и бързо разкопчаване на раниците нарушаваме динамиката на Клисуре и местните започват да ни оглеждат с любопитство. Харесвам балканските градчета, сгъсени в подножието на планината. Имат особена атмосфера. Тук всеки камък носи история, всяко име е легенда. Клисуре, подобно на птицата Феникс, е град възкръснал от пепелта на Април 1876 година.

Тръгваме към планината и скоро достигахме до паметника на Боримечката. Спираме за кратко и всеки от нас дочува вътре в себе си мощния му глас : „Хора бре! Да знаете, че ще пукне топчето, за да го опитваме, майка му стара... та да се не плашат жените и дечурлигата, ами рахат да си бъдат... Читаци няма никак още... Не се видят читаци, майка им стара!”

Пътеката продължава да се вие в гората, а слънцето се издига все по-високо. Дано е хубаво времето днес! Спираме за глътка вода на една поляна. Клисуре е останала ниско под нас, а на юг Средна гора е разперила зелените си поли. Във въздуха се усеща аромат на гора и озон. По пътеката има диви ягоди, а след малко достигахме поляна с оранжеви цветя - омайниче. Продължаваме към Розинска мандра. Старата, полуразрушена постройка използвахме за заслон от внезапно появилия се кратък пролетен дъжд. Облаците се разсейват и поемаме нагоре по пътеката. Скоро достигахме до величествен паметник. Наблизо има коне. Едно конче тръгва по каменистата пътека с нас. Явно е свикнало с преминаващите туристи и уверено ни води към хижата. Пресичаме няколко поточета и поляни с лилавите цветове на мащерка и достигахме до местността Горни Ветрови преслап. Пред нас е изправил снага връх Юмрука (1819 м.), а в далечината се вижда хижа „Ехо”. След кратко изкачване подсичаме върха и достигахме до параклис „Света Троица” (1700м.). В България няма друг, който да е построен на по-голяма височина. След още няколко минути достигахме до крайната цел за деня – хижа Ехо (1675м.). Построена е на метри под връх Кавладан (1710м.) Настаняваме се бързо и с чаша кафе на масичките отвън се наслаждаваме на слънцето, което бавно започва да потъва зад зелените склонове на Стара планина. Зелено безвреме.

На следващата сутрин се събудих рано. Искях да снимам изгрева, но когато излязох от хижата слънцето вече се изкачваше по своя път в небето. Трябваше да стана още по-рано. Е, сезоните се

сменят – изгревите остават. Залезите също. В това е очарованието на планината. Утрото е хладно. Западните склонове на планината са потънали в сянка, сякаш искат да поспят още малко. Изкачих се почти до самия връх и погледнах към хижата. Тя буквално е „кацнала” на един склон. В далечината на изток се вижда връх Ботев - първенецът на Стара планина. Някой ден ще стигна и до него, но сега само ще го снимам – за да се запознаем отдалеч. Слизам към хижата и виждам, че вече имам компания за кафе. А кафето на фона на връх Вежен, съчетано с прохладен въздух, слънчеви лъчи, лек повей на вятъра и безкрайни гори е наистина уникално.

Снимаме се пред хижа Ехо и тръгваме към хижа Вежен. Минаваме покрай параклиса и изкачваме връх Юмрука. Откриваме пощенска кутия, с грижливо опакована тетрадка в нея. Всички покорили върха пишат върху белите листи нещо за спомен. Отбелязваме, че и ние сме били тук и слизаме от върха. Продължаваме да вървим към резерват „Царичина” в Средна Стара планина. Тук се намира и единствената в България по-голяма гора от бяла мура. В далечината пред нас е връх Вежен (2198м.) Пътеката минава покрай полянка с минзухари, а малко след това достигаме до топящ се сняг, който дава началото на поточе. Когато навлизаме в борова гора и започва да ръми. Падналите борови иглички образуват истински килим по пътеката пред нас. Трябва да побързаме! Добре, че вече сме близо...излизаме на една поляна и пред нас е хижа Вежен. След малко няма и следа от дъжда и слънцето отново усмихнато огрява масичките на зелената поляна. Време е за следобедно кафе. Отново кафе и отново връх Вежен.... Разликата е, че сега е от друга гледна точка. Върхът е по-величествен, когато се гледа по-отблизо.

На сутринта се разделяме на две групи. Ще изкачим върха по два различни маршрута. Оставам в по-голямата група и тръгваме по стръмната пътека нагоре. Стръмна, стръмна....колко да е стръмна?!? Ами.....с всяка крачка се изкачвам почти с метър височина. Има въже, което подпомага изкачването. Спираме за кратко и пред погледните ни се разкрива величествената панорама на Стара планина. А хижата е останала ей там, долу, в подножието на върха. А облациите са толкова ниско! Имам чувството, че ако вдигна ръка мога да ги докосна. На самия връх се появи много силен вятър. Традицията на дружеството повелява на всеки изкачен връх да се черпим с локум. Да, точно така. Локум. Хубаво е в раницата винаги да има нещо сладко. Заради вятъра не оставаме дълго време на върха и тръгваме. Докато вървим по билото на планината времето утихва и отново изгрява слънце. Започваме да слизаме....трябва да стигнем до гарата на Копривщица. Слизаме бавно и докато си говорим времето минава неусетно. Зад нас остават цветята, потоците, поляните, върховете, горите, планината. Тъжно ми е, когато слизам от планината. Но знам, че тази раздяла няма да е за дълго. Усмихвам се и поглеждам към небето - слънцето също се усмихва.

30.05.2013г.

